

Arrest

nr. 269 581 van 9 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 8 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DUCHEZ *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart uit Gaza afkomstig te zijn en geboren te zijn in 1987.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 7 augustus 2020. Op 21 augustus 2020 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 juni 2021 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 26 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)", die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Palestijnse nationaliteit en bent u afkomstig van Gaza.

Op 15 oktober 2018 verliet u Palestina omwille van de slechte veiligheidssituatie. Via Egypte en Turkije reisde u naar het Griekse eiland Leros, waar u aankwam op 18 januari 2019. Op 28 februari 2019 diende u er een verzoek om internationale bescherming in. U verbleef in een opvangcentrum op het eiland. Het leven op het eiland was miserabel en onveilig. Het eten in het opvangcentrum was bedorven. Toen u de griep had, kreeg u pas na een week een afspraak bij de dokter van het opvangcentrum. U moest toen zelf uw medicatie kopen. U probeerde vier maal illegaal het eiland te verlaten maar werd telkens gearresteerd. Een officier genaamd Adonis nam uw geld en uw Palestijns paspoort van u af en sloeg u. U ging naar een kerk om klacht in te dienen. Daar werd u doorverwezen naar het politiehoofdkantoor van het eiland. U ging uw situatie uiteenzetten op het politiehoofdkantoor. Daar zei men u dat u geluk had gehad dat Adonis enkel uw geld had afgenomen en u niet naar de rechtbank van Kos had gebracht. Dit gebeurde toen u zes maanden op Leros was. Omdat u geen geld meer had, trachtte u wat geld bij te verdienen door koffie, thee en sigaretten te verkopen op straat. Uw broer had u 1.000 euro opgestuurd vanuit Gaza om een straatkiosk op te zetten. Na een maand kwam de politie alles in beslag nemen. De politie verwittigde u dat het verboden was om te verkopen. Andere verzoekers om internationale bescherming die een winkeltje hadden opgezet, werden wel met rust gelaten omdat zij informatie doorgaven aan de geheime dienst over drugsdealers en smokkelaars. U was hiervoor ook benaderd maar had geweigerd hieraan mee te werken. Drie maanden later startte u een nieuwe kiosk op een andere plek. Na anderhalve maand nam Adonis opnieuw al uw goederen en het geld dat in uw portefeuille zat in beslag. Hij sloot u twee uur op in een cel in het opvangcentrum. Hij deed u een aanbod dat u wel mocht blijven verkopen als u hem informatie gaf, maar u sloeg dat aanbod af. Hij gaf u een klap bij uw vrijlating. Op 2 december 2019 kreeg u internationale bescherming in Griekenland. U moest drie maanden wachten op uw afspraak voor uw verblijfsvergunning. Nadat u uw verblijfsvergunning ontvangen had, moest u het eiland Leros verlaten en kreeg u geen opvang of uitkering meer. U moest zes maanden wachten op uw reispas en sliep in die periode in een kraakpand. U zorgde ervoor dat er water en elektriciteit was in het kraakpand. Geregeld sloten de gemeente en de politie het water en de elektriciteit af, waarna u de aansluiting terug in orde bracht. U kreeg 500 euro van uw familie in Gaza om opnieuw goederen te verkopen. Twee maanden voor uw afspraak om uw vingerafdrukken te laten nemen voor uw reispas kwam Adonis opnieuw langs en nam opnieuw uw goederen en uw geld af. U ging naar het hoofd van de politie op het eiland en zei dat u niet naar Athene kon gaan omdat het er vol bendes en maffia zit. Het hoofd van de politie zei u dat u op Leros mocht verblijven maar er niets mocht verkopen. In het kraakpand leerde u een Koerdisch meisje, May, kennen. Jullie raakten bevriend. Net voor uw vertrek naar Athene sloot Adonis u op in een kamer en fouilleerde hij u en doorzocht hij uw spullen. Hij zei u dat het voor u verboden was terug te keren naar het eiland. Bij aankomst in Athene belden een paar jongemannen van het eiland u op. Ze zeiden u dat de Koerden naar u op zoek waren omdat u een illegale relatie gehad zou hebben met May. Dit was echter niet waar. In Athene verbleef u in een huis met 9 andere personen. Daar werd u beroofd door een groep Albanezen. Vervolgens sliep u twee dagen op straat en werd u 's nachts op het Kerkplein beroofd door leden van de Duivelspartij. Eén van hen verwondde u boven uw oog met een scheermes. Hoewel u naar het ziekenhuis moest gaan voor hechtingen bent u niet naar het ziekenhuis gegaan. Twee dagen later kocht u een vliegticket om Griekenland te verlaten. Uw laatste week in Athene bracht u door op hotel. De twee weken die u in Athene doorbracht waren de ergste van uw leven.

Op 7 augustus 2020 nam u het vliegtuig naar België. Op 21 augustus 2020 verzocht u de Belgische autoriteiten om internationale bescherming.

Bij terugkeer naar Griekenland vreest u de slechte en onveilige levensomstandigheden. De Griekse politie is bang van de maffia. Daarnaast vreest u de Koerden die u beschuldigen van een illegale relatie met May.

Uw psychologische toestand is niet goed. U bent gestresseerd en vergeet veel. U volgt geen behandeling omdat u schrik heeft om naar een psycholoog te gaan. U neemt medicijnen die u zelf heeft uitgekozen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: een vluchtelingenattest van UNRWA en een usb-stick met twintig foto's en één video van de levensomstandigheden in het opvangcentrum en erbuiten. U legt daarnaast kopieën neer van uw Palestijnse geboorteakte, identiteitskaart en paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

U geeft enerzijds aan dat er geen elementen of omstandigheden zijn die uw deelname aan de procedure om internationale bescherming kunnen bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ d.d. 15.04.2021), maar stelt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u psychologische problemen en geheugenproblemen heeft (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 23.06.2021, p. 2, 4, 7-8, 10). U legt evenwel geen begin van bewijs voor om deze door u beweerde problemen te staven. Voorts laat u na om aan te geven op welke manier deze aangehaalde problemen uw verzoek zouden beïnvloeden. Er dient dan ook vastgesteld dat uit niets blijkt dat de door u aangehaalde psychologische en geheugenproblemen ertoe geleid hebben dat u niet in staat zou (geweest) zijn om uw problemen bij terugkeer naar Griekenland toe te lichten. Uit niets blijkt dat u hierdoor niet in staat zou zijn om uw asielmotieven toe te lichten. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat er in het kader van onderhavig verzoek onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (zie Eurodac Marked Hit DVZ, d.d. 23.03.2021), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (verklaring DVZ, d.d. 15.04.2021, punt 22; CGVS, p. 4-5, 9).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig

risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties, in casu leefde u in erbarmelijke omstandigheden in het opvangcentrum van Leros en werd u geslagen, bestolen en kortstondig vastgehouden door een Griekse politieagent Adonis (CGVS, p. 4-5), moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met erg precare en moeilijke levensomstandigheden op het vlak van huisvesting, in casu woonde u enkele maanden in een kraakpand en had u geen legaal werk (CGVS, p. 5-6, 10), moet vooreerst worden opgemerkt dat op grond hiervan niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hoewel u op Leros enkele maanden in een kraakpand verbleef, huurde u in Athene een woning met 9 andere personen voor een week en verbleef u tevens een week op hotel aan 20 euro per nacht (CGVS, p. 9-10). Evenmin zocht u in Athene naar werk, naar eigen zeggen omdat u angst had om op straat te komen (CGVS, p. 10).

Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is.

Daarnaast getuigt de vaststelling dat u na het verkrijgen van uw Grieks paspoort naar Athene bent gegaan en na een verblijf van slechts twee weken Griekenland verlaten heeft (CGVS, p. 6), niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Ook uw verklaringen dat u bij aankomst in Griekenland niet de bedoeling had er te blijven, dat u na uw erkenning naar Athene ging om uw reis naar België voor te bereiden (vragenlijst CGVS, d.d. 15.04.2021, vraag 5), en dat u reeds toen u op Leros beland was het plan had om naar 'Europa' te gaan (CGVS, p. 4) getuigen hier niet van.

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland opnieuw bestolen en kortstondig vastgehouden werd door de Griekse politieagent Adonis (CGVS, p. 6) en het slachtoffer bent geworden van een overval door Albanezen en van een overval door leden van de Duivelspartij (CGVS, p. 6-7) en gezocht werd door enkele Koerden omwille van uw vermeende relatie met May (CGVS, p. 6), moet vooreerst worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoonst dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert. U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept. Betreffende uw problemen met de Griekse politieagent Adonis dient te worden opgemerkt dat u enkel naar een priester in een kerk bent gegaan die u aanraadde naar de directie van de politie te gaan (CGVS, p. 11). U verklaart echter die raad in de wind te hebben geslagen (CGVS, p. 11). Nadat u werd bestolen en bedreigd in Athene heeft u evenmin enige politionele stap ondernomen om bescherming te verkrijgen. Als verklaring haalt u daarbij aan dat de politie zelf schrik heeft van de Duivelspartij (CGVS, p. 10). U bent zelfs niet naar het ziekenhuis gegaan nadat u verwond werd nadat u geslagen werd met een scheermesje (CGVS, p. 7). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er nochtans precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard. De documenten die u neerlegt vermogen bovenstaande appreciatie niet te veranderen. Het vluchtelingenattest van UNRWA en de kopieën van uw Palestijnse geboorteakte, identiteitskaart en paspoort bevestigen uw identiteit en nationaliteit, dewelke in voorliggende beslissing niet betwist worden. De foto's en video van uw erbarmelijke leefomstandigheden op Leros ondersteunen uw verklaringen hierover maar volstaan niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Uit wat voorafgaat, blijkt namelijk dat u, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, niet aantoonst dat de internationale bescherming die u reeds geniet in Griekenland niet effectief zou zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Palestina."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij dat ze in Griekenland in mensonterende omstandigheden heeft moeten zien te overleven. *In concreto* betoogt de verzoekende partij dat:

"Zo stelde verzoekende partij dat het leven op het eiland Leros miserabel en onveilig was, dat het eten in het opvangcentrum bedorven was, zij een week moest wachten op een afspraak bij de dokter toen zij griep had, zelf haar medicatie diende te kopen en verscheidene keren werd lastiggevallen door een politieofficier genaamd Adonis (CGVS, p. 4-5).

Met betrekking tot de problemen met de politieofficier stelt verwerende partij verkeerdelijk dat verzoekende partij enkel naar een priester in een kerk is gegaan, die haar aanraadde om naar de directie van de politie te gaan, maar dat verzoekende partij die raad in wind sloeg. Immers, verzoekende partij heeft klaarblijkelijk verklaard dat zij wel degelijk naar de directie van de politie is gegaan, doch daar werd haar verteld dat zij geluk heeft gehad dat ze niet werd doorverwezen naar de rechtbank van Kos:

"Ik ben klacht gaan indienen in een kerk. En ze hebben gezegd dat ik naar het politiehoofdkantoor van het eiland moest gaan. Ik ben er gegaan en heb de situatie uiteengezet. Ze zeiden "je hebt geluk dat hij enkel je geld heeft afgenomen en je niet heeft doorverwezen naar de rechtbank van Kos". Hij zei letterlijk: "jullie Palestijnen, van zodra jullie naar andere Europese landen gaan, halen jullie uit naar de Griekse autoriteiten (tolk: maken jullie de Griekse autoriteiten zwart)." (CGVS, p. 4) (eigen benadrukking).

Voorts verklaarde verzoekende partij dat het handeltje dat zij had opgezet, met name de verkoop van koffie, thee en sigaretten in een straatkiosk, om op die wijze te kunnen voorzien in haar levensonderhoud, in beslag werd genomen (CGVS, p. 4-5).

Verzoekende partij verklaarde eveneens dat zij, nadat haar internationale bescherming werd verleend, gedurende zes maanden in een kraakpand leefde, waarbij de watertoevoer en elektriciteit geregeld werd afgesloten door de gemeente en de politie. Bovendien was het kraakpand onbewoonbaar (CGVS, p. 5, 9).

Bovendien kende verzoekende partij problemen in Griekenland met een aantal Koerden die naar haar op zoek waren nadat verzoekende partij er valselijk van beschuldigd werd een illegale relatie aangeknoopt te hebben met een Koerdisch meisje genaamd May (CGVS, p. 6).

Verzoekende partij verbleef vervolgens in Athene in een huis met 9 andere personen, doch werd beroofd door een groep Albanezen, waarna zij zich genoodzaakt zag om twee dagen op straat te leven, alwaar zij wederom werd beroofd, ditmaal door leden van de zogenaamde Duivelspartij. Bij deze laatste beroving liep verzoekende partij wonden op, waarvoor zij in principe naar het ziekenhuis moest gaan om deze te laten hechten, doch niet in de mogelijkheid was om zich naar het ziekenhuis te begeven gezien haar precaire situatie (CGVS, p. 6-7, 9).

Het is aldus duidelijk dat verzoekende partij zich niet kon beroepen op afdoende steun vanwege de Griekse autoriteiten en aldus geen bescherming had tegen de algemene situatie van onveiligheid voor asielzoekers en vluchtelingen in Griekenland, noch voldoende materiële steun verkreeg teneinde op een menswaardige manier te kunnen overleven in de penibele socio-economische situatie in Griekenland, wat maakt dat zij in geval van terugkeer een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Indien een persoon die als vluchteling in een ander Europees land erkend wordt, het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling als hij of zij terugkeert naar dat land dat hem of haar als vluchteling heeft erkend, moet ervan uitgegaan worden dat er geen reden bestaat voor het land waarin zijn of haar aanvraag momenteel in behandeling is om deze aanvraag af te wijzen.

Het is onvoldoende om erop te wijzen dat Griekenland een Europees land is en als zodanig gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan een beschermingsstatus en waarvan men gebruik kan maken, om zo te besluiten dat verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Griekenland, dat haar basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn en dat haar levensomstandigheden niet beschouwd kunnen worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

De realiteit van de situatie moet concreet worden geanalyseerd, rekening houdende met de middelen waarover de persoon in kwestie beschikt en de actuele kosten van levensonderhoud in Griekenland. Dit werd recentelijk nog bevestigd door het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 19 maart 2019 waarin het een antwoord formuleert op prejudiciële vragen (zaak C-163/17 Ja wo)2:

“90 (...)

91 (...)

92 (...)

93 (...)

94 (...)

95 (...)”

Naar analogie kan verwezen worden naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaken Ibrahim, Sharqawi e.a. en Magamadov, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-428/17 van 19 maart 2019, waarin het Hof het volgende stelt:

“88 (...)

89 (...)

90 (...)

91 (...)

92 (...)

93 (...)

Deze twee arresten werden becommentarieerd door de heer M. LYS, waarin hij het praktisch nut van de arresten voor de Belgische praktijk bespreekt⁴. Zo stelt hij:

“L'utilité pratique de ces arrêts est évidente, en tout cas pour le juriste belge. En effet, les autorités belges de l'asile sont confrontées à de nombreuses demandes d'asile introduite par des personnes qui ont déjà obtenu une protection internationale dans un autre Etat membre de l'Union, que ce soit la protection subsidiaire ou le statut de réfugié, par exemple les nombreux Syriens s'étant vu octroyer une protection internationale en Grèce.

En Belgique, le Commissariat Général aux Réfugiés et aux Apatrides (ci-après: C.G.R.A.) déclare systématiquement ces demandes d'asile irrecevables, au motif de l'octroi d'une protection internationale dans un autre Etat membre de l'Union, en application du principe de confiance mutuelle.

Confronté à des recours introduits contre de telles décisions, le Conseil du contentieux des étrangers (ci-après : C.C.E.) a eu l'occasion de rendre plusieurs arrêts.

S'agissant d'un demandeur d'asile congolais ayant déjà obtenu le statut de réfugié Grèce, le C.C.E. affirme, dans son arrêt n°207.327 du 30 juillet 2018 rendu par une chambre francophone, qu'il importe que les autorités belges vérifient, avant de déclarer une demande d'asile irrecevable, qu'il puisse être tenu pour établi que le requérant bénéficie toujours actuellement d'une protection en Grèce. En l'espèce, le requérant arguait que son titre de séjour en Grèce avait expiré en janvier 2018 et qu'il n'avait aucune garantie de pouvoir récupérer le statut de réfugié qui lui avait été octroyé. Dans cet arrêt, le C.C.E. a annulé la décision d'irrecevabilité pour que le C.G.R.A. procède à des mesures d'instruction complémentaire sur ce sujet. Dans son arrêt n°207.567 du 8 août 2018, rendu par une chambre francophone, le C.C.E., devançant en quelque sorte la jurisprudence européenne commentée, affirme que, malgré l'existence du principe de confiance mutuelle, « il ne peut pas (...) être exclu que même en l'absence de défaillance systémique, des considérations liées aux risques réels et avérés de traitements inhumains ou dégradants, au sens de l'article 4 de la Charte et de l'article 3 de la CEDH, puissent, dans des situations exceptionnelles, entraîner des conséquences sur le transfert d'un demandeur d'asile en particulier. Ce raisonnement appliqué au transfert d'un demandeur d'asile en application du règlement Dublin doit être également suivi, mutatis mutandis lorsqu'il s'agit d'un réfugié reconnu » (point 6 dudit arrêt). En l'espèce, le Conseil avait jugé qu'il ressortait « d'un examen ex nunc des informations communiquées par le requérant qu'il est à ce stade plausible qu'il ait subi des traitements inhumains et dégradants en Grèce. Cette question nécessite toutefois une instruction que le Conseil n'a pas le pouvoir de mener. Il convient notamment de vérifier s'il peut être démontré que le requérant n'aurait pas accès à une protection effective des autorités grecques contre les atteintes graves qu'il dit avoir subies » (point 10 dudit arrêt). Le C.C.E. avait donc annulé, pour ce motif, la décision du C.G.R.A. Dans son arrêt n°211.557 du 18 octobre 2018, toujours rendu par une chambre francophone, le C.C.E. confirme cette jurisprudence en annulant une décision d'irrecevabilité d'une demande d'asile prise par le C.G.R.A. au motif qu'il n'avait pas été tenu compte, dans la motivation de ladite décision, du fait que le requérant avait « déclaré qu'il a dû vivre dans la rue à Athènes, qu'il faisait froid, qu'il n'avait pas de soins médicaux et qu'il ne mangeait pas » (point 14.3 de l'arrêt).

Du côté des chambres néerlandophones du C.C.E., les arrêts n°209.051 du 10 septembre 2018, n°208.937 du 6 septembre 2018 ou encore n°211.557 du 25 octobre 2018 semblent aller dans un sens différent, confirmant des décisions d'irrecevabilité prises par le C.G.R.A. pour des demandeurs d'asile ayant déjà obtenu une protection internationale en Grèce sans demander de mesures d'instructions

complémentaires, malgré les déclarations des requérants. Toutefois, un récent arrêt du C.C.E. n°217.624 du 27 février 2019, rendu par une chambre néerlandophone, attire l'attention, en ce qu'il annule une décision d'irrecevabilité d'une demande d'asile introduite par un demandeur asile afghan, bénéficiaire de la protection subsidiaire en Italie, qui invoquait une possible violation de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'UE en cas de renvoi dans ce pays, en raison essentiellement de graves problèmes psychiatriques et du nécessaire soutien familial de sa soeur et de son beau-frère dont il pourrait se prévaloir en Belgique.

Il est aujourd'hui certain que le C.C.E. va devoir intégrer la jurisprudence européenne commentée et imposer au C.G.R.A. une analyse se basant sur des « éléments objectifs, fiables, précis et dûment actualisés », pour reprendre les termes utilisés dans les arrêts commentés, avant qu'il ne puisse déclarer irrecevable une demande d'asile introduite par un bénéficiaire de protection internationale dans un autre Etat membre de l'UE.

Les arrêts commentés sont importants, en ce qu'ils rappellent que le fait de déclarer une demande d'asile irrecevable au motif que le demandeur bénéficie déjà d'une protection internationale dans un autre Etat membre, est tout sauf automatique. La présomption de traitement d'un réfugié ou d'un protégé subsidiaire conformément aux exigences de la Charte n'est pas irréfragable. La Cour insiste sur la nécessaire prise en compte tant de la prise en charge sociale et matérielle des bénéficiaires d'une protection internationale, que des éventuels obstacles procéduraux qui pourraient ressortir de la pratique administrative de certains Etats membres visant à empêcher l'application des garanties prévues à l'article 18 de la Charte, soit le droit de demander l'asile (voy. supra, arrêt Ibrahim e.a., §98).

Certes, le seuil de gravité à atteindre pour que la situation d'un bénéficiaire de la protection internationale dans un Etat membre corresponde à une situation de « dénuement matériel extrême » est élevé. Il s'agit d'une forme d'atteinte au « noyau dur » des droits fondamentaux, à la dignité humaine. Mais une analyse précise et rigoureuse doit être faite, justement parce qu'on touche là à ce noyau dur des droits humains.

A cet égard, si un demandeur d'asile ne peut se prévaloir d'une situation de prise en charge sociale moins favorable dans l'Etat membre normalement responsable pour justifier une situation de « dénuement matériel extrême », ni même de l'unique absence de prestation de subsistance, il est néanmoins intéressant de constater que la Cour rappelle clairement qu'il ne pourrait exister, dans cet Etat membre, de différence de traitement non justifiée dans l'accès aux prestations sociales entre un bénéficiaire de protection internationale et un ressortissant de l'Etat membre en question (voy. supra, arrêt Ibrahim e.a., §93)." (Vrije vertaling: Het praktische nut van deze uitspraken ligt voor de hand, althans voor de Belgische jurist. De Belgische asielautoriteiten worden immers geconfronteerd met talrijke asielaanvragen van personen die al internationale bescherming hebben gekregen in een andere lidstaat van de Unie, of dit nu de subsidiaire bescherming of de vluchtelingenstatus is, bijvoorbeeld de talrijke Syriërs aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland.

In België verklaart het Bureau van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: C.G.V.S.) deze asielaanvragen systematisch niet-ontvankelijk op grond van de toekenning van internationale bescherming in een andere lidstaat van de Unie, overeenkomstig het beginsel van wederzijds vertrouwen. Geconfronteerd met beroepen tegen dergelijke beslissingen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: R.V.V.) de gelegenheid gehad om verschillende uitspraken te doen. In het geval van een Congolese asielzoeker die al de vluchtelingenstatus in Griekenland had verkregen, stelt de R.V.V. in haar arrest met nummer 207.327 van 30 juli 2018, uitgesproken door de Franstalige afdeling, dat het belangrijk is dat de Belgische autoriteiten, alvorens zij een asielverzoek niet-ontvankelijk verklaren, kan worden vastgesteld dat de aanvrager zich nog steeds kan beroepen op de bescherming in Griekenland. In het onderhavige geval betoogde de asielzoeker dat zijn verblijfsvergunning in Griekenland in januari 2018 was verlopen en dat hij geen garantie had dat hij de vluchtelingenstatus die hem was verleend, kon terugvorderen. In dat geval heeft de R.V.V. de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van de C.G.V.S. vernietigd en gesteld dat deze verdere onderzoeksmaatregelen op dit gebied dient uit te voeren.

In haar arrest met nummer 207.567 van 8 augustus 2018, uitgesproken door een Franstalige kamer, heeft de R.V.V. op een of andere manier gereageerd op de Europese jurisprudentie die stelt dat ondanks het bestaan van het beginsel van wederzijds vertrouwen, "het niet kan (...) worden uitgesloten dat zelfs bij het ontbreken van systematisch falen, overwegingen met betrekking tot de reële risico's en bewijzen van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM, in omstandigheden, gevolgen kan hebben voor de overdracht van een bepaalde asielzoeker. Deze redenering voorde overbrenging van een asielzoeker op grond van de Dublinverordening moet ook mutatis mutandis worden gevolgd in het geval van een erkende vluchteling "(punt 6 van dat arrest). In dit geval had de Raad geoordeeld dat het volgens "een ex nunc onderzoek van door de aanvrager verstrekte informatie het in dat stadium aannemelijk was dat hij een onmenselijke en vernederende behandeling heeft geleden in Griekenland. Deze vraag vereist echter

een instructie die de Raad niet kan uitvoeren. In het bijzonder moet worden nagegaan of kan worden aangetoond dat verzoekende partij geen toegang had tot effectieve bescherming door de Griekse autoriteiten tegen de ernstige inbreuken die hij stelt te hebben geleden "(punt 10 van dat arrest). De R.V.V. heeft om deze reden de beslissing van de C.G.V.S. vernietigd. In haar arrest met nummer 211.557 van 18 oktober 2018, nog steeds uitgesproken door een Franstalige kamer, bevestigt de R.V.V. deze jurisprudentie door een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een asielverzoek genomen door de C.G.V.S. nietig te verklaren op grond dat de motivering van de beslissing geen rekening had gehouden met de verklaringen van verzoekende partij "dat hij op straat in Athene moest leven, dat het koud was, dat hij geen toegang tot medische zorg had en niet at "(paragraaf 14.3 van het arrest).

Wat de Nederlandse afdeling van de R.V.V. betreft, lijken de zaken met nummers 209.051 van 10 september 2018, 208.937 van 6 september 2018 en 211.557 van 25 oktober 2018 in een andere richting te gaan, door de beslissingen tot nietontvankelijkheid van de CGVS voor asielzoekers die in Griekenland al internationale bescherming hebben gekregen te bevestigen, zonder aanvullende instructiemaatregelen te vorderen, ondanks de verklaringen van verzoekende partij.

Een recent arrest van de R.V.V. met nummer 217.624 van 27 februari 2019, uitgesproken door een Nederlandse kamer, vestigt de aandacht op het feit dat een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek door een Afghaanse asielzoeker aan wie subsidiaire bescherming werd verleend in Italië, die een mogelijke schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU aanvoerde in geval van terugkeer naar dat land, voornamelijk vanwege ernstige psychiatrische problemen en de noodzakelijke familiehulp van zijn zuster en zijn schoonbroer waarvan hij in België kon genieten, werd vernietigd.

Het is momenteel zeker dat de R.V.V. de becommentarieerde Europese jurisprudentie zal moeten integreren en aan de C.G.V.S. zal moeten opleggen om een analyse op basis van "objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren geactualiseerde elementen", om de in de arresten gebruikte termen te gebruiken, uit te voeren, alvorens men een asielverzoek van een persoon die internationale bescherming in een andere lidstaat van de EU geniet, niet-ontvankelijk kan verklaren.

De becommentarieerde arresten zijn belangrijk omdat zij erop wijzen dat het nietontvankelijk verklaren van een asielverzoek omdat de asielzoeker reeds in een andere lidstaat internationale bescherming geniet, allesbehalve automatisch kan zijn. Het vermoeden van behandeling van een vluchteling of een subsidiair beschermde persoon in overeenstemming met de vereisten van het Handvest is niet onweerlegbaar. Het Hof benadrukt dat rekening moet worden gehouden met zowel de sociale en materiële zorg van de begunstigten van internationale bescherming als met de mogelijke procedurele obstakels die kunnen voortvloeien uit de administratieve praktijk van bepaalde lidstaten om de toepassing van garanties te voorkomen, zoals bedoeld in artikel 18 van het Handvest, namelijk het recht om asiel aan te vragen (zie hierboven, Ibrahim e.a., § 98).

Toegegeven, de drempel die moet worden bereikt om de situatie van een persoon die internationale bescherming geniet in een lidstaat te laten overeenstemmen met een situatie van "extreme materiële deprivatie", is hoog. Het is een vorm van een schending van de 'harde kern' van fundamentele rechten, en de menselijke waardigheid. Maar een nauwkeurige en rigoureuze analyse moet precies worden uitgevoerd omdat we te maken hebben met deze harde kern van mensenrechten.

In dit verband, indien een asielzoeker zich niet kan beroepen op een situatie van minder gunstige sociale zorg in de lidstaat die normaal verantwoordelijk is voor de asielaanvraag, om op die wijze een situatie van "extreme materiële deprivatie" te verantwoorden, noch op de loutere afwezigheid van bestaansondersteunende voorzieningen, is het desalniettemin interessant om op te merken dat het Hof duidelijk maakt dat er in deze lidstaat geen ongerechtvaardigde verschillen mogen bestaan in de toegang tot sociale uitkeringen tussen een persoon die internationale bescherming geniet en een onderdaan van de lidstaat in kwestie (zie Ibrahim, § 93.).

In casu dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij een alleenstaande man is zonder financiële reserve en dat hiermee het kwetsbare profiel van verzoekende partij en de uiterst precaire situatie waarin zij zich bevindt duidelijk vaststaat.

Deze individuele situatie van verzoekende partij dient bekeken te worden in het licht van de algemene situatie voor erkende vluchtelingen in Griekenland, die catastrofaal is (zie infra). Het is dan ook zonneklaar dat een terugkeer naar Griekenland van verzoekende partij gezien haar individuele situatie tot gevolg zou hebben dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die bovendien een significante weerslag kan hebben op haar medische toestand.

De motivatie van verwerende partij met betrekking tot de individuele situatie van verzoekende partij getuigt van een gebrekkige lezing van de door haar afgelegde verklaringen, voornamelijk indien men de hierboven en hieronder beschreven algemene situatie in beschouwing neemt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij niet op afdoende wijze is nagegaan of er sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat verzoekende partij wegens haar

bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt (zie supra en infra).

Verwerende partij schendt in die zin aldus de op haar rustende motiveringsplicht."

Vervolgens betoogt de verzoekende partij, nadat ze het concept 'voordeel van de twijfel' toegelicht heeft dat haar het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden.

In een tweede onderdeel van haar middel betoogt de verzoekende partij op basis van een uitgebreide bespreking van de volgende rapporten dat de actuele situatie in Griekenland met betrekking tot personen die internationale bescherming genieten wel degelijk getuigt van een systematisch onvermogen om bijstand en structuren aan dergelijke personen te bieden.

Ten eerste gaat de verzoekende partij in op de kosten van het levensonderhoud in Griekenland. De verzoekende partij betoogt dat:

"Verzoekende partij heeft gesteld dat zij niet langer kon genieten van de financiële hulp van 90 euro, wat à propos reeds te weinig was om te voorzien in haar levensonderhoud. Dit maakt het onmogelijk voor een alleenstaande man om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Volgens verschillende objectieve informatiebronnen is het onmogelijk voor een alleenstaande man om in Griekenland te overleven met beperkte financiële steun.

De Europese Commissie geeft aan dat de kosten van levensonderhoud in Griekenland vrij hoog blijven in vergelijking met het inkomen van de lokale bevolking:

*"The country is ranked 31st in the world in terms of consumer prices. With regard to restaurant prices, Greece is in 27th place. It is relatively cheap for residential rent where it ranks 88th. In terms of spending power it is in 51st place."*⁶⁵ (Vrije vertaling: Het land staat qua consumentenprijzen op de 31e plaats van de wereld. Wat de prijzen van restaurants betreft, staat Griekenland op de 27e plaats. Het is relatief goedkoop voor residentiële huur, waar het 88ste staat. Qua koopkracht ligt het op de 51e plaats.).

In Griekenland bedroeg het gemiddelde brutoloon 1021,13 euro per maand in 2017. Het gemiddelde nettosalaris bedroeg in 2018 691,21 euro per maand⁶⁶. De gemiddelde huur in Griekenland varieerde in 2018 tussen 286 en 679 euro per maand, een prijs die vermeerderd dient te worden met vaste kosten die kunnen variëren tussen 98 en 141 euro (elektriciteit, water, verwarming, etc.).⁶⁷

Bijgevolg is het voor een persoon met beperkte financiële middelen onmogelijk om afdoende huisvesting te vinden. Hierdoor dreigt verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland op straat te belanden.

Ten tijde van de opvangcrisis in België, oordeelden de Belgische arbeidsrechtbanken systematisch dat het feit dat men op straat moet leven en men geen gebruik kan maken van een opvangplaats voorzien door FEDASIL, een onmenselijke en ontterende behandeling uitmaakte.

Het verwondert dan ook dat men deze lijn niet zou doortrekken en een alleenstaande man die met hoge waarschijnlijkheid dakloos in Griekenland zal zijn, zich niet zou kunnen beroepen op dezelfde zienswijze.

Het feit dat een persoon aan wie internationale bescherming werd verleend, dakloos is, maakt duidelijk een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 van het EVRM, uit.

Er is absoluut geen garantie dat verzoekende partij huisvesting, voeding en sanitaire voorzieningen zal toebedeeld krijgen in geval van een terugkeer naar Griekenland.

België zou aldus verantwoordelijk zijn voor een schending van artikel 3 van het EVRM in het geval verzoekende partij moet terugkeren naar Griekenland in het licht van hetgeen hierboven en hieronder wordt aangehaald (zie supra en infra)."

Ten tweede bespreekt de verzoekende partij de levensomstandigheden waarin personen aan wie internationale bescherming in Griekenland is verleend zich bevinden op basis van de arresten van de Raad van State Nederland van 28 juli 2021, van de Raad van 23 augustus 2021, de brief van die zes Schengenlidstaten die naar de Europese Commissie gestuurd werd om de situatie in Griekenland aan te kaarten, de rechtspraak van Duitse hoven, het AIDA rapport voor Griekenland van 31 december 2018, Stiftung PRO ASYL, Legal Note - On the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece. Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece, 23 juni 2017, het ECRE, AIDA rapport - Griekenland, laatst geüpdatet in juni 2021 en data van de Greek Council for refugees van 10 juni 2021, Council of Europe, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, 6 november 2018, Greek Council for Refugees, Country report : Access to education, 10.06.2021, Amnesty International, Grèce. Victoire pour des cueilleurs de fraises victimes de traite, contraintes au travail forcé et visés par des tirs, 30 maart 2017, 4 UN Human Rights Council: Report of the Special Rapporteur on the human rights of migrants on his mission to Greece, 24

april 2017, Human Rights Watch, World Report 2018 - European Union, januari 2018, Amnesty International, Annual report 2017/18 (covering 2017), 22 februari 2018, Amnesty International, A Blueprint For Despair: Human Rights Impact Of the EU-Turkey Deal, februari 2017, Anna Triandafyllidou, Migration in Greece: Recent Developments in 2016, Council of Europe, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, 6 november 2018 en nog enkele krantenartikelen.

Het betoog van de verzoekende partij spitst zich toe op de toegang tot huisvesting, toegang tot de arbeidsmarkt, de integratiemogelijkheden en de toegang tot onderwijs, de toegang tot sociale voorzieningen, de toegang tot gezondheidszorg en het racisme en de haatmisdrijven.

In een derde onderdeel zet de verzoekende partij uiteen waarom zij in hoofdorde als vluchteling dient erkend te worden door België, en ondergeschikte orde waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus moet toegekend worden.

In uiterst onderschikte orde vraagt ze de vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Beoordeling

3.1. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming in Griekenland geniet.

3.2. Uit het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat verzoekende partij op 20 december 2019 internationale bescherming in Griekenland verkregen heeft. Dit wordt door de verzoekende partij erkend.

3.3. In navolging van het arrest Ibrahim waarin het Hof van Justitie zich heeft uitgesproken over de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ Ibrahim, pt. 84 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ Ibrahim, pt. 85 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ Ibrahim, pt. 86 en HvJ Jawo, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is

of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielpprocedure of na afloop daarvan (HvJ Ibrahim, pt. 87 en HvJ Jawo, pt. 88). Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ Ibrahim, pt. 88 en HvJ Jawo, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (HvJ Ibrahim, pt. 89 en HvJ Jawo, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ Ibrahim, pt. 91 en Jawo, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ Ibrahim, pt. 92).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de verwerende partij haar beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing met de vereiste zorgvuldigheid moet worden vastgesteld.

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij op basis van haar eigen ervaringen in Griekenland en verschillende objectieve landeninformatie dat er systematische tekortkomingen op elk niveau in het Griekse systeem zijn waardoor er weldegelijk sprake is op een risico op schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Griekenland.

Aangezien de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM indien de verwerende partij toepassing maakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, moet de Raad nagaan of de verzoekende partij *“in het licht van alle gegevens van de zaak”* een reëel risico loopt op een toestand waarbij zij volledig afhankelijk is van overheidssteun en buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terecht kan komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

De verklaringen van de verzoekende partij moeten worden beoordeeld in het licht van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens (HvJ Ibrahim pt 88). Op 22 februari 2022 herhaalt het Hof van Justitie nogmaals dat: *“Uit de punten 29 en 30 van het onderhavige arrest volgt dat de autoriteiten van een lidstaat de hun bij artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 geboden mogelijkheid niet kunnen uitoefenen wanneer zij – op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten – tot de conclusie zijn gekomen dat er in de lidstaat waar de derdelander reeds internationale bescherming geniet sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen personen raken, en dat er, gelet op deze tekortkomingen, zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat deze derdelander een reëel gevaar zal lopen om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (zie in die zin arresten van 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, EU:C:2019:218,*

punten 85-90, en 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 92)" (eigen onderlijning) (HvJ (GK) 22 februari 2022, C-483/20, X. v. CGVS, punt 31).

Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij verschillende rapporten toe, namelijk het AIDA rapport voor Griekenland van 31 december 2018, Stiftung PRO ASYL, Legal Note - On the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece. Rights and effective protection exist only on paper: The precarious existence of beneficiaries of international protection in Greece, 23 juni 2017, het ECRE, AIDA rapport - Griekenland, laatst geüpdatet in juni 2021 en data van de Greek Council for refugees van 10 juni 2021, Council of Europe, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, 6 november 2018, Greek Council for Refugees, Country report : Access to education, 10.06.2021, Amnesty International, Grèce. Victoire pour des cueilleurs de fraises victimes de traite, contraintes au travail forcé et visés par des tirs, 30 maart 2017, 4 UN Human Rights Council: Report of the Special Rapporteur on the human rights of migrants on his mission to Greece, 24 april 2017, Human Rights Watch, World Report 2018 - European Union, januari 2018, Amnesty International, Annual report 2017/18 (covering 2017), 22 februari 2018, Amnesty International, A Blueprint For Despair: Human Rights Impact Of the EU-Turkey Deal, februari 2017, Anna Triandafyllidou, Migration in Greece: Recent Developments in 2016, Council of Europe, Report of the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018, 6 november 2018 en nog enkele krantenartikelen.

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *"tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken"*, waarbij deze *"tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken"*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt dat in de praktijk statushouders in Griekenland in een situatie kunnen terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Griekenland is erg groot, waardoor onder andere het risico op dakloosheid erg hoog is. Gelet op de politieke (wetswijzigingen die de hulp aan statushouders inperken en beperken) en socio-economische situatie in Griekenland zoals die blijkt uit de rapporten waarnaar wordt verwezen, wordt voor statushouders -waaronder zij die terugkeren vanuit een andere lidstaat en niet (meer) in het bezit zijn van (geldige) verblijfsdocumenten- de toegang tot onder andere huisvesting, sociale voorzieningen, gezondheidszorg en de arbeidsmarkt erg bemoeilijkt. Die onzekere en weinig rooskleurige situatie in Griekenland maakt dat het voor statushouders moeilijk(er) kan zijn om zelfstandig hun rechten te effectueren en om te voorzien in de meest fundamentele behoeften zoals eten, onderdak en stromend water. De bijgebrachte landeninformatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

De bijgebrachte landeninformatie heeft ook deels betrekking op de toegang tot onderwijs voor minderjarige kinderen. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij bijna vijfendertig jaar oud is, is dergelijke informatie niet dienstig.

In de brief die 6 Schengenlidstaten, waaronder België bij monde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 1 juni 2021 gericht hebben aan de Europese Commissie kaarten de lidstaten de problematiek van de toenemende irreguliere secundaire migratiestromen aan die voortvloeien uit het gegeven dat er sinds geruime tijd talrijke personen met een internationale beschermingsstatus in met name Griekenland doorreizen naar andere EU-lidstaten om er vervolgens opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De briefschrijvers bemerken dat voorgaande een ernstig probleem vormt voor de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel en verzoeken de Commissie met aandrang om: te onderzoeken of Griekenland tegemoet komt aan de verplichtingen in

het Handvest met betrekking tot de procedurele garanties, huisvesting en de minimale levensstandaard, en indien niet, dit te remediëren, desnoods met Europese steun; het flagrant misbruik van reisdocumenten voor personen met internationale bescherming te beëindigen; evenals te bewerkstelligen dat Griekenland individuele garanties zou verstrekken dat terugkeerders kunnen rekenen op de nodige procedurele waarborgen en een minimale levensstandaard in overeenstemming met artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op de bijgebrachte landeninformatie is het begrijpelijk dat een dergelijke brief opgesteld werd, maar deze brief in het licht van de bijgebrachte landeninformatie laat niet toe te besluiten dat in hoofde van elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland *a priori* een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest aangenomen moet worden.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het arrest van de Nederlandse Raad van State van 28 juli 2021 en naar rechtspraak van Duitse hoven om te stellen dat Nederland en Duitsland het interstatelijk vertrouwensbeginsel in twijfel trekken en dat daardoor *de facto* ook geen sprake meer is van interstatelijk vertrouwen dat alle EU lidstaten zou binden, en verwerende partij verwijst naar vroegere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert de Raad er aan dat dergelijke verwijzing bij gebrek aan precedentenwerking niet dienstig is.

Het voorgaande neemt niet weg dat sprake is een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

Het is dus noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij, met inbegrip van haar ervaringen in Griekenland als statushouder, het verzoek te beoordelen waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

In casu is de verzoekende partij bijna vijfendertig jaar oud. Er zijn geen documenten voorgelegd waaruit een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken. Bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken werd aan de verzoekende partij gevraagd hoe haar gezondheid was waarop ze geantwoord heeft dat deze “goed” is. Tijdens het persoonlijk onderhoud haalt de verzoekende partij weliswaar aan dat zij psychisch uitgeput is (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p. 4) en dat ze zelfmoord wenst te plegen (NPO, p.11), maar de verzoekende partij brengt geen enkel document aan om dit te staven. In het onderhoud geeft de verzoekende partij aan dat zij bang is van psychiaters en psychologen omdat zij in Griekenland mannen slecht behandeld hebben, maar de Raad ziet niet in waarom dit haar weerhoudt om in België een psycholoog of psychiater te raadplegen indien ze daar effectief nood aan heeft. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt wel dat de verzoekende partij de protection officer onderbreekt en bij momenten een spraakwaterval is, doch is dit op zich onvoldoende om een psychische problematiek in hoofde van de verzoekende partij vast te stellen. In haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij hier ook niet nader op in. Evenmin worden er documenten bijgebracht om dit te staven. In elk geval kan op basis van deze verklaringen van de verzoekende partij niet blijken dat er in casu sprake is van een psychische ziekte die aanleiding geeft tot een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij. Voorts stelt de verzoekende partij dat zij aan haar been werd behandeld voor een talgklierkiste, maar ook hieruit kan geen bijzondere kwetsbaarheid blijken (NPO, p.9). Met betrekking tot deze problematiek bevindt zich in het administratief dossier ook een medisch attest, maar dit attest gaat enkel in op de klacht en stelt dat er een echo nodig is. Bijgevolg laat dit medisch attest niet toe anders te besluiten. Het administratief dossier bevat ook een medisch attest waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 1 maart 2021 niet aanwezig kon zijn op de Dienst Vreemdelingenzaken omwille van gezondheidsredenen en COVID. Uit de Eurodac Hit blijkt dat verzoekende partij op 28 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op het eiland Leros. Op 20 december 2019 heeft de verzoekende partij er internationale bescherming gekregen. Naar aanleiding hiervan heeft de verzoekende partij een verblijfskaart en een paspoort gekregen. Deze documenten laat de verzoekende partij tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan de

protection officer zien (NPO, p.8). De verzoekende partij haalt aan dat nadat zij deze documenten had gekregen zij uit het opvangkamp gezet werd (NPO, p.9). Vervolgens heeft zij in juli 2020 Griekenland verlaten en is zij naar België vertrokken (stuk 7, vragenlijst DVZ, vraag 32). De verzoekende partij is het Rijk binnengekomen op 7 augustus 2020.

Volgens haar verklaringen heeft de verzoekende partij sinds haar aankomst in Griekenland voornamelijk op het eiland Leros verbleven, ook nadat zij de beslissing had ontvangen waarin werd meegedeeld dat haar internationale bescherming werd verleend in Griekenland. De laatste twee weken voor haar vertrek uit Griekenland heeft de verzoekende partij in Athene gewoond (NPO, p.9). Nadat de verzoekende partij haar verblijfsvergunning gekregen had heeft de verzoekende partij het opvangcentrum moeten verlaten en is ze naar een kraakpand getrokken. Daar heeft de verzoekende partij de elektriciteit en de waterleidingen in orde gebracht (NPO, p.6). Voorts blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat ze in Griekenland bijstand kreeg toen ze in het vluchtelingenkamp verbleef, maar dat deze werd stopgezet eenmaal ze haar verblijfsvergunning had gekregen (NPO, p.6). Ook blijkt dat de verzoekende partij in Griekenland getracht heeft om te werken dankzij steun die ze uit Gaza ontvangen had, maar dat het geen legaal werk was (NPO, p.4 en p.6). In Athene heeft de verzoekende partij gedurende één week in een woning met 9 andere personen verbleven en hiervoor 50 euro betaald. Daarna verbleef ze tevens een week op hotel aan 20 euro per nacht (NPO, p. 9-10). In Athene heeft de verzoekende partij niet geprobeerd om werk te zoeken, daar ze angst had om op straat te komen (NPO, p.10).

Tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft de verzoekende partij aangehaald dat nadat ze zes maanden op het eiland had verbleven ze dankzij het geld dat haar familie opgestuurd heeft een kiosk opgestart heeft waar ze thee, koffie en sigaretten verkocht. Uit haar verklaringen blijkt dat deze goederen en het geld dat ze ermee verdiend had in beslag genomen werden door de politie van het eiland omdat ze geen vergunning had. Even later heeft de verzoekende partij een nieuwe kiosk opgericht, en werden deze goederen en het geld dat zij ermee verdiend had door dezelfde agent opnieuw in beslag genomen (NPO, p.4-5). Ook wanneer de verzoekende partij in een kraakpand zou verbleven hebben en de waterleiding, evenals de elektriciteit zou hersteld hebben, zou de politie deze voorzieningen hebben afgesloten. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt aldus dat telkens wanneer ze in aanraking is gekomen met de politie in het eiland Leros dit was omdat ze activiteiten uitoefende waarvoor ze geen toelating van de overheid had. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat het optreden van de Griekse politie in de door haar geschetste omstandigheden een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaken. Daarenboven merkt de Raad ook nog op dat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud aangehaald heeft dat haar nationaal Palestijns paspoort door een politieagent op Leros in beslag genomen werd, terwijl ze bij het invullen van de vragenlijst DVZ daarentegen aangegeven dat dit paspoort zich bij een vriend in Gent bevond en dat het tevens een visum bevatte (stuk 7, vragenlijst DVZ, vraag 24).

Voorts haalt de verzoekende partij aan dat ze door enkele Koerden gezocht werd omwille van een relatie met M. (NPO, p.6). Vooreerst blijkt dat M. behoorde tot de groep Koerden die naar het kraakpand waren gekomen nadat de verzoekende partij de waterleidingen en de elektriciteit in orde had gebracht. M. woonde samen met haar ouders in het kraakpand. Andere Koerden zouden haar van een illegale relatie met dat meisje beschuldigd hebben nadat ze het eiland verlaten had en haar bedreigd hebben (NPO, p.6). Deze verklaringen van de verzoekende partij zijn weinig plausibel, daar uit haar verklaringen blijkt dat zij enige tijd samen met het meisje en haar familie in hetzelfde pand heeft gewoond. Voorts blijkt uit haar verklaringen dat zij nooit alleen was met M., maar soms zou zij samen met het meisje en haar ouders naar het strand gegaan zijn. Wanneer de protection officer haar vervolgens vraagt of de familie tegen hun vriendschap gekant is, stelt zij dat de moeder van het meisje er geen problemen mee had. Voorts heeft de verzoekende partij geen problemen met de Koerden ondervonden toen ze op Leros verbleef. In die omstandigheden is het weinig plausibel dat Koerden haar zouden hebben beschuldigd van een illegale relatie met M. eenmaal ze het eiland heeft verlaten, en in Athene verbleef en niet de intentie had om terug te keren naar Leros daar ze altijd naar België heeft willen gaan. Wat er ook van zij, de verzoekende partij heeft in Griekenland geen klacht bij de politie ingediend waardoor zij evenmin hiertegen kunnen optreden.

De verzoekende partij haalt verder aan dat de woning waar ze in Athene verbleef met 9 andere personen door Albanezen overvallen werd, die haar bedreigd hebben en haar geld afgepakt hebben. Hierna heeft ze twee dagen op straat geslapen waar ze om halftwee 's morgens bedreigd werd door iemand van de Duivelspartij die onder de invloed van drugs en alcohol was. Hierdoor zou ze beslist hebben om twee dagen later uit Athene te vertrekken (NPO 6-7). Echter verder in het gehoor stelt de verzoekende partij dat zij bij aankomst in Athene beschikte over 500 euro, maar dat ze bij aankomst in

België slechts 50 euro had omdat ze de laatste week voor haar vertrek uit Athene op hotel doorgebracht heeft, aan 20 euro de nacht en 180 à 200 euro gebruikt heeft om haar ticket te kopen (NPO, p.10). In dit onderdeel van het onderhoud is er geen sprake van een overval door Albanen die haar geld hebben gestolen. Ook geeft ze niet aan dat ze op straat geslapen heeft. Omwille van voormelde tegenstrijdige verklaringen, kan er geen geloof gehecht worden aan de overval door een Albanese bende en de bedreiging door leden van de Duivelspartij.

Met betrekking tot de aangehaalde incidenten worden in de bestreden beslissing verder op goede gronden gemotiveerd dat: *“U legt echter géén overtuigende stavingsstukken neer wat betreft de gebeurtenissen die u naar eigen zeggen te beurt zijn gevallen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop ondernomen hebt om bescherming af te dwingen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de waarachtigheid, minstens de ernst van de feiten die u inroept. Betreffende uw problemen met de Griekse politieagent Adonis dient te worden opgemerkt dat u enkel naar een priester in een kerk bent gegaan die u aanraadt naar de directie van de politie te gaan (CGVS, p. 11). U verklaart echter die raad in de wind te hebben geslagen (CGVS, p. 11). Nadat u werd bestolen en bedreigd in Athene heeft u evenmin enige politionele stap ondernomen om bescherming te verkrijgen. Als verklaring haalt u daarbij aan dat de politie zelf schrik heeft van de Duivelspartij (CGVS, p. 10). U bent zelfs niet naar het ziekenhuis gegaan nadat u verwond werd nadat u geslagen werd met een scheermesje (CGVS, p. 7). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er nochtans precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.”*

Zo haar verklaringen voor een deel overeenstemmen met de bevindingen in de door haar aangehaalde rapporten over de moeilijkheden die statushouders in Griekenland ondervinden om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt en sociale bijstand, kan uit deze verklaringen niet blijken dat zij gedurende haar verblijf in Griekenland door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie is terechtgekomen die haar niet in staat stelde om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte. Uit haar verklaringen blijkt dat haar levensomstandigheden in Leros weliswaar zeer moeilijk waren omdat zij een kiosk uitbaatte waarvoor ze geen toestemming had en in een woning woonde die onbewoonbaar was, maar dat de verzoekende partij de nodige herstellingen gedaan had zodat ze er elektriciteit en water konden krijgen. Echter, sloot de politie deze voorzieningen telkens weer af. Dit wijst erop dat deze voorzieningen ook niet op legale manier aangelegd waren. Uit het geheel van de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet dat zij geprobeerd heeft om in de reguliere sector werk te vinden, ook niet toen ze in Athene was. De verzoekende partij stelt dat ze in Athene bang was om op straat te komen, maar hierboven werd er reeds uiteengezet dat er geen geloof gehecht kan worden aan de problemen waarvan zij stelt slachtoffer geweest te zijn in Athene, gelet op de tegenstrijdige verklaringen.

Voorts kan de Raad er ook niet aan voorbij gaan dat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud regelmatig verwijst naar sommen geld waarvan de herkomst geenszins duidelijk is. Zo heeft de verzoekende partij aangegeven dat er éénmaal 1800 euro van haar werd afgenomen door politieagent A., dat één keer 170 euro in beslag genomen werd en een tweede keer zo'n 200 dollar of euro. Ook geeft de verzoekende partij aan dat de goederen ongeveer 1500 à 2000 euro gekost hebben. De verzoekende partij stelt dat ze om haar kiosk te financieren 1000 euro uit Gaza ontvangen had. Zelfs al wordt aangenomen dat de verzoekende partij 1000 euro uit Gaza gekregen heeft om haar kiosk te financieren, dan nog is het geenszins duidelijk hoe de verzoekende partij aan het overige geld geraakt is om de goederen aan te kopen ter waarde van 1500 à 2000 euro. Des te meer omdat de verzoekende partij verklaard heeft dat ze in de periode voorafgaand aan de afgifte van haar verblijfsvergunning 90 euro steun kreeg, maar dat dit geld geenszins voldoende voor een week was (NPO, p.4-5). Verder in het gehoor haalt de verzoekende partij opnieuw aan dat haar broer 500 euro uit Gaza opgestuurd heeft zodat ze haar reis naar België kon financieren (NPO, p.10).

De Raad kan dan ook verwerende partij volgen waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker eerder beperkte stappen heeft ondernomen om zijn rechten als persoon die internationale bescherming in Griekenland geniet te doen gelden, terwijl zij tegelijk voldoende zelfredzaam gebleken is om in haar levensonderhoud te voorzien en ook een beroep kon doen op een netwerk.

De verzoekende partij slaagt er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Door louter haar verklaringen te herhalen en voor het overige te poneren dat haar verklaringen in het licht van de voorgelegde informatie geloofwaardig voorkomen, toont zij geenszins aan dat zij zich in een situatie

van zeer verregaande materiële deprivatie bevond, noch dat zij daarin zal belanden in geval van terugkeer naar Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet.

Uit het voorgaande is immers gebleken dat de verzoekende partij het nodige initiatief aan de dag kon leggen om in haar levensonderhoud te voorzien en dat zij voldoende zelfredzaam is. Bovendien, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, is de verzoekende partij ook geenszins duidelijk geweest over de omstandigheden waarin ze in Griekenland verbleven heeft, daar bepaalde delen van haar relaas ongeloofwaardig zijn. Uit niets kan blijken dat de verzoekende partij heden niet meer zelfredzaam zou zijn en in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden in geval van terugkeer naar Griekenland. De verzoekende partij toont verder ook niet aan dat haar internationale beschermingsstatus werd ingetrokken. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan, noch kan dit blijken uit haar verklaringen dat de geldigheidsduur van haar verblijfsvergunning verstreken zou zijn. Ook de hoge werkloosheidsgraad in Griekenland, de invloed van de corona-pandemie en de hoge kosten voor het levensonderhoud, betekenen op zich niet dat de situatie van de verzoekende partij de hoge drempel van zwaarwichtigheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie bereikt. De Raad kan aannemen dat het in de huidige omstandigheden moeilijk is om werk te vinden in Griekenland omwille van de economische situatie, en dat deze verder bemoeilijkt wordt door de huidige pandemie, zoals dit ook in andere Europese landen het geval is, maar uit de informatie bijgebracht door de verzoekende partij kan niet blijken dat het daardoor absoluut onmogelijk zou zijn voor haar om in haar levensonderhoud te voorzien.

Inzake racisme wordt opgemerkt dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscollages in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Met betrekking tot de bijgebrachte stukken wordt in de bestreden beslissing verder op goede gronden gemotiveerd dat: *“De documenten die u neerlegt vermogen bovenstaande appreciatie niet te veranderen. Het vluchtelingenattest van UNRWA en de kopieën van uw Palestijnse geboorteakte, identiteitskaart en paspoort bevestigen uw identiteit en nationaliteit, dewelke in voorliggende beslissing niet betwist worden. De foto's en video van uw erbarmelijke leefomstandigheden op Leros ondersteunen uw verklaringen hierover maar volstaan niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.”*

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers situatie aldus niet verder wordt gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Griekenland, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat de verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van de verzoekende partij verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een onderzoek naar een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in het land van herkomst van verzoekende partij de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, is bijgevolg niet noodzakelijk, nu uit het voorgaande is gebleken dat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Griekenland. De schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

de voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS